

[Statsministeren.]

eller en direkte forbindelse; jeg synes ikke, det er rimeligt, og jeg vil i hvert fald foreløbig holde mig til det, jeg har sagt om dette anliggende. Der er ikke noget som helst tvivlsomt heri; det skyldes bare en ulyst fra min side til at blive tvunget til at udlevere et navn i denne forbindelse, hvor netop henvendelsen til udenrigsministeriet måtte forekomme at være det eneste rimelige og korrekte.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen har dernæst på samme måde som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen beskæftiget sig med det grundlag, hvorpå en bedømmelse af de enkelte tjenestemænd nu engang foregår i udenrigsministeriet. Der findes i udenrigsministeriet de såkaldte B-akter, men der findes ikke et, som man kalder det, kort, hvorpå en mands bevægelser er opført fra vuggen til graven. Der findes en række forskellige akter, hovedparten indberetninger fra overordnede, der gør opmærksom på tjenestemændenes kvalifikationer, på deres forudsætninger, og hvad der nu i øvrigt kan være tale om.

Jeg har det indtryk — og det er jo næret af den bladreportage, som en af de ærede ordførere henviste til — at en drøftelse af tjenestemændene i udenrigsministeriet forudsættes at foregå på den måde, at man — udenrigsministeren underforstået — tager frem samtlige akter, der foreligger om den pågældende person, og omhyggeligt gennemgår dem. Det er muligt, at tidligere udenrigsministre har foretaget en sådan gennemgang — jeg tør ikke bestride det — men jeg vil i hvert fald sige, at jeg for mit vedkommende har ment at måtte henholde mig til den bedømmelse af den pågældendes personlige forhold, som af udenrigsministeriets tjenestemænd blev refereret under samtalerne. Det har været det generelle, og jeg går ud fra, at det har været det generelle også tidligere, men hvis jeg ikke har ret i, at det under min forgænger var det sædvanlige, kan man jo rette mig. Jeg har ikke følt trang til at gå i detaljer i forbindelse med de enkelte, og jeg mener i og for sig, at en minister må have rimelig ret til at gå ud fra, at de forudsætninger, som bør anføres, også nævnes ved referat af de forskellige personanlæg. Jeg forstår, at man har den opfattelse, at der foreligger lange skrift-

lige responsa og indstillinger ved udnævnelser. Det har jeg ikke været ude for. Den gennemgang af personsøgsmål, jeg har deltaget i, har — det erkender jeg — ofte formet sig som langstrakte, ja, time-lange drøftelser af personer og deres kvalifikationer, men ikke drøftelser, som kunne foranledige, at man pillede frem den ene eller anden detalje vedrørende den pågældende embedsmand. Men det kan jo være, man skal gøre det fremefter, for ellers risikerer man altså at blive hængt op for uefterrettelighed, for mangel på opmærksomhed, mangel på gennemgang af både det ene og det andet. Det kan derfor godt være, at man fremefter skal aflevere samtlige akter, der foreligger i de forskellige forbindelser, og lade ministeren tygge sig igennem hele historien — det må være forudsætningen, forstår jeg, for nogle af de bemærkninger, der her er faldet. Jeg har ikke gjort det på den måde — det må jeg erkende. Derimod har man naturligvis i tilfældet Blechingberg — som jeg også har sagt i min redegørelse — drøftet, hvad der kunne tale for og imod. Jeg var jo ikke uvidende om, at Blechingberg var dårligt stillet økonomisk, at han i pengesager var en lidt mærkelig størrelse. Det var jeg slet ikke i tvivl om, og jeg har gjort opmærksom på, at hensyn blev taget hertil ved den måde, hvorpå placeringen af Blechingberg fandt sted.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen mente, at der måske i den rejse til udlandet og den begivenhed, der fandt sted for Blechingberg i udlandet, lå en foranledning til at være betænkelig. Jeg må indrømme, at jeg har svært ved at se, at det skulle være tilfældet. Jeg har svært ved at se, at vi skulle have kunnet bevæge os anderledes, end vi har gjort. I udenrigsministeriet erfarede man — det fremgår af min redegørelse — noget om denne sag ved et tilfælde i 1955, og da foranledigede den sikkerhedschef, som hørte ordvekslingen mellem Blechingberg og et par embedsmænd, at han og Blechingberg gik til politiet og lod politiet erfare, hvad Blechingberg fortalte. Jeg kan ikke se, at vi kunne tage noget andet skridt end dette, og at det kan have nogen som helst relevans med hensyn til spørgsmålet om Blechingbergs udsendelse til Bonn.

Der er i denne forbindelse, både af det